

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΙΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 8 Σεπτεμβρίου 1958 (Π.Ο.Η.)
"Ετος ΙΓ'. Αριθ. 294 Τιμή Φύλλου Δραχ. 1

ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Χ.
Γραφεία: "Οδός Κάνιγγος 32 — Αθήναι

Διευθύνεται υπό Διευθύντος Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

"Εξάμηνος δραχ. 15.— Ετησία δραχ. 30
Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησία δολ. 4

ΜΕΤΑ ΜΙΑΝ ΤΡΙΕΤΙΑΝ

Πόσον ἀφαντάστως ταχέως παρήλθον τρία δλόκληρα ἔτη ἀπὸ τῆς ἀποφράδος ἐκείνης ἡμέρας, καθ' ἣν ἐστερήθημεν τῆς ἐπιγελοῦ παρουσίας τοῦ ἀειμνήστου ἡμῶν ποιμενάρχου κυροῦ Χρυσοστόμου; Ἡ εἰς Κύριον ἐκδημία του ὑπῆρξε ἀναμφισβητήτος σημαντικὸς σταθμὸς εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, ἀλλὰ καὶ ἀ-ψευδὲς κριτήριον τῆς εὐσεβείας τῶν ὁπαδῶν τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ ἀγῶνος.

Ὑπῆρξε σημαντικὸς σταθμὸς, διότι ἐξέλιπεν ἀμετακλήτως ὁ προσωπικὸς παράγων, ὅστις ἐζύγιζε βαρύτατα εἰς τὴν ἐκτίμησιν τοῦ κινήματός μας ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων. Δι' ὅλους ὁ πρῶν Φλωρίνης ἦτο κεφάλαιον πολύτιμον, ἱεράρχης πρῶτου μεγέθους, πρόσωπον ἀδιάφθορον, μέλος τῆς ἀραιουμένης ὁσημέραι γερασμίας ἐκείνης φάλαγγος τῶν ἐναρέτων κληρικῶν, δι' οὓς τὸ ἀξίωμα δὲν ἦτο σκοπιμότης, ἀλλὰ καθήκον καὶ πηγὴ θυσιῶν. Ἰδιαιτέραν φροντίδα κατέβαλε ὁ ἀπὸ Ἰωαννίνων Μητροπολίτης νὰ ἐκμηδενίσῃ τὸν ἀειμνήστον ἡμῶν ποιμενάρχην καθηλώσας κατ' ἀρχὴν αὐτὸν εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Ὑψηλοῦ Μυτιλήνης καὶ ἀπογυμνῶσας ἐν συνεχείᾳ τοῦτον τῶν δύο συνεργατῶν του, «οἵτινες ἠγάπησαν τὸν νῦν αἰῶνα» καὶ ἐπαγιδεύθησαν ἀπὸ τὸν Σπυρίδωνα Βλάχον. Ἐγνώριζον οἱ πάντες καὶ πολιτικοὶ καὶ ἐκκλησιαστικοί, ὅτι ἐφ' ὅσον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ἠγεῖται ὁ πρῶν Φλωρίνης Χρυσόστομος, ἀσφαλῶς τὸ κίνημα τοῦτο εἶναι σεμνόν, σοβαρὸν καὶ ὑπολογίσιμον.

Δι' αὐτὸ καὶ ἐχάρησαν τὴν χαρὰν τῶν ἐνόχων, ὅτε εἶδον νὰ ἀπομακρύνεται διὰ τὴν ἄλλην ζωὴν ἡ ζωσα τύψις τῆς κατὰ τῆς Ὁρθοδόξιας συνωμοσίας τῶν καὶ ἔτριψαν μεθ' ἱκανοποιήσεως τὰς χεῖρας τῶν, ὅτε ἤκουσαν τὴν βα-

ρύγδουπον πῶσιν τῆς ὑψηκόρμου Δρυός.

Καὶ τώρα τί λέγουν;

«Ἐφ' ὅσον ἀπέθανεν ὁ Φλωρίνης, ἀφίσατέ τους· θὰ καταπνιγῶν εἰς τὰ τέλματα τῶν μικροτήτων τους, θὰ φθαροῦν χωρὶς Ἠγέτην, θὰ διαφθαροῦν χωρὶς πειθαρχίαν καὶ θὰ ἀποσυντεθοῦν εἰς ἀνυπολογιστοὺς μικροομάδας, αἵτινες ἀσύνδετοι καθ' ἑαυτάς, θὰ προκαλοῦν κατὰ λόγον φαιδρότητος τὸν καγχασμὸν καὶ τὴν εἰρωνείαν». Αὐτὰ λέγουν οἱ ἐπιδιώκοντες τὴν διάλυσιν τοῦ συντηρητικοῦ ἡμῶν μετώπου καὶ ἔχοντες πάντα λόγον νὰ ἐνταφιάσουν καὶ τὰ τελευτάτα λείψανα τῆς ὑπάρξεώς του.

Σημαντικὸς σταθμὸς λοιπὸν ἢ εἰς Κύριον ἐκδημία τοιοῦτου ἀνδρός; τοιοῦτου Ἠγέτου.

Ἀλλὰ καὶ κριτήριον εὐσεβείας τῶν ἐπιζώντων. Ἀραγε θὰ σεβασθοῦν τὴν πνευματικὴν του κληρονομίαν τὰ πνευματικὰ ἐκείνου τέκνα; Τὰ βέλη των, τὰ ὁποῖα εἶχον τεταμένα, ἐφ' ὅσον ἔζη, κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς Ὁρθοδόξιας, θὰ τὰ διατηρήσουν οὕτω ἢ θὰ τὰ στρέψουν μετὰ τῶν, νικώμενα ὑπὸ ταπεινῶν καὶ εὐτελῶν παθῶν;

Θὰ ἔχουν τόσῃν εὐαισθησίαν, ὥστε νὰ συλλαμβάνουν τὰς πατρικὰς ἐπιταγὰς του καὶ ἐκ τοῦ ὑπερπέραν ἢ μυωπάζοντες διὰ τὴν πέραν τοῦ τάφου πραγματικότητα, θὰ θεωρήσουν ἑαυτοὺς ἐλευθέρους, ὅσοι εἶδον εἰς τὴν κίνησιν αὐτὴν τὴν δυνατότητα ὕλικοῦ τρυγητοῦ;

Ὁφειλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν, ἰστάμενοι εἰς τὸ ὅριον μετὰ τὴν παρελθούσης τριετίας καὶ ἐπερχομένης ὁλοκλήρου περιόδου ἑτῶν, αἰώνων, ὅτι ἡ κατάστασις εἶναι σοβαρά. Καὶ εἶναι σοβαρά ὅχι ἐκ τῆς ἐλλείψεως ἡγεσίας, διότι ὑπάρχει ἡγεσία ἢ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ καὶ ὁσονούπω καὶ ἐπίσκοποι θὰ ἀναλάβουν αὐτὴν,

Αἱ βάσεις τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ πολιτεύματος

Η ΙΕΡΩΣΥΝΗ

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν ἀποτελεῖ μίαν οἰανδήποτε κοινωνίαν ἀνθρώπων, πρὸς ἐπιτυχίαν θετῶν σκοπῶν. Δὲν εἶναι ἀνθρωπίνη ὁμάς ρυθμιζουσα τὸν βίον τῆς κατὰ τὰς ἐπιταγὰς Νόμου ἢ κοινῆς τῶν μελῶν τῆς βουλῆσεως.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι Θεοσύστατος ὁργανισμός, ὑπάρχων καὶ ἐνεργῶν ἐξ ἀφορμῆς τῆς συνεχοῦς ἐν αὐτῷ παρουσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἶναι κύκλος τοῦ ὁποίου κέντρον ὑπάρχει ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός καὶ περιφέρει ἢ ἐν τῇ αἰωνιότητι ἐκτεινομένη ἀτελεύτητος δόξα τῶν ἐν Κυρίῳ σωζομένων, ἢ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Ὡς ἐκ τούτου οὐδεμία ἀναλογία δύναται νὰ ὑπάρξῃ μεταξὺ Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας καὶ πάσης ἄλλης ἀνθρωπίνης ὁμάδος, ἐταιρίας, κοινωνίας κτλ.

Τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας βάσις εἶναι ἡ Ἱερωσύνη. Δὲν δύναται νὰ νοηθῇ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία χωρὶς Ἱερωσύνην. Εἰς ὀλίγα ἄρθρα θὰ ἐξετάσωμεν τὴν Ἱερωσύνην ἀπὸ τὰς κυριώτερας αὐτῆς πλευράς.

1ον

Ἑννοια καὶ οὐσία: Εἶναι ὁρθὸν πάντοτε τὸ λαϊκὸν ρητόν: «τὸ ράσο δὲν κάνει τὸν παπᾶ». Καὶ εἶναι ὁρθόν, διότι χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τῆς Ἱερωσύνης δὲν εἶναι ἡ ἐξωτερικὴ περιβολή, τὴν ὁποίαν καὶ ἀναξίως φέρει συνήθως τις.

Ἐκεῖνο, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ γνώρισμα τῆς Ἱερωσύνης εἶναι ἡ εἰδικὴ ἐξουσία, ποὺ παρέχεται εἰς τὸν ὁρθόδοξον χριστιανὸν νὰ ἀσκῇ ἅπαντα τὰ καθή-

ἀλλ' ἐκ τῆς ἀπειλουμένης φυγαδεύσεως τοῦ πνεύματος, τοῦ ὁποίου ἐνσάρκωσις ὑπῆρξε ὁ ἀειμνηστος καὶ μακαριστὸς ἡμῶν ποιμενάρχης πρῶν Φλωρίνης. Τότε θὰ διακινδυνεύσῃ τὸν ἔσχατον κίνδυνον ὁ ἀγὼν αὐτός, ὅταν ἐκλείψῃ ἡ σεμνότης τοῦ ἡθους, ἡ θυσία, ἡ αὐταπάρνησις, ἡ ἀγάπη, ἡ ταπεινοφροσύνη, ὁ εἰλικρινὴς σεβασμὸς πρὸς τὴν ὑγιᾶ συντηρητικότητα (ὅστις εἶναι ἐντελὴς ἀντίθετον πρᾶγμα ἀπὸ τὴν τυπολατρείαν καὶ τὸν δεκατριμερισμὸν) στοιχεῖα, ἅτινα ἀποτελοῦν τὸ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ.

Τότε ἀσφαλῶς ὁ Κύριος τῶν αἰώνων θὰ ἄρῃ καὶ τὴν λυχνίαν τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπὸ ἀνθρώπων χωρὶς ΠΝΕΥΜΑ καὶ θὰ τοὺς τιμωρῇ ὡς τοὺς πονηροὺς δούλους, τοὺς καταχώσαντας ὑπὸ τὴν γῆν τὸ πολύτιμον τάλαντον.

Ἄς κλίνωμεν λοιπὸν γόνυ πρὸ τῆς ἀθανάτου ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου Ποιμεναρχοῦ μας καὶ ὡς ἐπιμνημόσυνον εὐχήν, ἅς διαβεβαιώσωμεν τοῦτον, ὅτι θὰ φανῶμεν ἄξιοι τῆς κληρονομίας καὶ θὰ διατηρήσωμεν τὸ ΠΝΕΥΜΑ τοῦ ἀγῶνος, ὥστε νὰ τύχωμεν καὶ τῆς εὐλογίας τοῦ καὶ τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς μας.

Καὶ ἅς μὴ λησμονήσωμεν, ὅτι οἱ ἐπίσκοποι τιμωροῦνται.

κοντα τοῦ κληρικοῦ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας. Ἡ εἰδικὴ αὐτῇ ἐξουσία παρέχεται εἰς τὸν ἄξιον ταύτης, διὰ τοῦ μυστηρίου τῆς Ἱερωσύνης (τῆς ὁποίας ὁρατὸν σημεῖον εἶναι ἡ χειροτονία) ἡ ἰσχὺς εἶναι ἰσόβιος, χωρὶς νὰ ἀποτελῇ ἀντικείμενον κληρονομικῆς διαδοχῆς, ὅπως ἡ βασιλικὴ ἐξουσία. Δὲν δύναται δηλαδὴ τέκνα ἢ συγγενεῖς κληρικοῦ νὰ καταστῶσιν κληρικοί, κληρονομικῶς δικαίῳ· δύνανται ὅμως νὰ χειροτονηθῶσιν, ἐὰν εἶναι ἄξιοι. Τὰ ἐπίγεια ὄρια τῆς Ἱερωσύνης, ὡς ἐξουσίας εἶναι ἀπολύτως ἀτομικά.

Ἱερωσύνη λοιπὸν λέγεται ἡ παρεχομένη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐξουσία εἰς ἄτομα ἄξια, ἱκανὰ καὶ καθαρὰ ἀπὸ παντὸς ρύπου. Ἡ ἐξουσία αὕτη παρέχεται διὰ τῆς χειροτονίας καὶ τὰ φέροντα τὴν ἐξουσίαν ταύτην ἄτομα λέγονται κληρικοί.

Ἡ ἐξουσία τῆς Ἱερωσύνης, δὲν εἶναι κοσμικὴ, ὕλική, ἀλλὰ πνευματικὴ. Ἡ ἐξουσία αὕτη εἶναι α) Διοικητικὴ, β) Τελετουργικὴ, γ) Διδακτικὴ. Ἀντικείμενον τῆς ἐξουσίας αὐτῆς εἶναι οἱ ἐλευθέρως καὶ ἀβιάστως ἀνήκοντες εἰς τοὺς ὅλους τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι ὀφείλουσαν νὰ ὑπακούουν εἰς τοὺς φορεῖς τῆς ἐκ τῆς Ἱερωσύνης ἐξουσίας. «Πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ἡμῶν καὶ ὑπακούετε αὐτοῖς»

2ον

Οἱ πρὸς Ἱερωσύνην ἱκανοί: Βεβαίως οὐδεὶς καθαρὸς ἀπὸ ρύπου καὶ «εἰς Ἅγιος, εἰς Κύριος Ἰησοῦς Χριστός» καὶ «οὐδεὶς ἀγαθός, εἰμὴ εἰς ὁ Θεός».

Ἐν τούτοις ὅμως οἱ καλούμενοι εἰς τὴν Ἱερωσύνην ὀφείλουσαν νὰ ἔχουν μερικὰ τυπικὰ καὶ οὐσιαστικὰ προσόντα. Τὰ βαρύτερα καὶ τὰ ἀπολύτως ἀπαραίτητα εἶναι τὰ οὐσιαστικὰ προσόντα.

Ταῦτα κατὰ τοὺς θεῖους καὶ ἱεροὺς κανόνας εἶναι: Νὰ εἶναι ὁρθόδοξος καὶ νὰ προσβέβῃ μὲ εἰλικρίνειαν τὰ τῆς ὁρθόδοξου πίστεως. Νὰ μὴ ἔχῃ περιπέσει εἰς θανάσιμα ἁμαρτήματα (φόνον, μοιχείαν, πορνείαν καὶ λοιπὰς σαρκικὰς χυδαιότητας). Ἐφ' ὅσον εἶναι ἔγγαμος νὰ μὴ ἔχῃ συνάψῃ δεύτερον γάμον, οὔτε νὰ ἔχῃ ὡς σύζυγον χήραν. Νὰ ἔχῃ ἀρτιμέλειαν καὶ ψυχικὴν ὑγείαν. Ἡ ὑπαρξὶς τῶν ἀνωτέρω προσόντων ἐπιβεβαιοῦται διὰ τῆς συμμαρτυρίας τοῦ ἐξομολογήσαντος τὸν ὑποψήφιον πνευματικοῦ. Ἐφ' ὅσον εἶναι ἄγαμος ἐκ μοναχῶν ἀπαιτεῖται συγκατάθεσις τοῦ ἡγουμένου καὶ ἐφ' ὅσον ἔγγαμος τῆς συζύγου, ἥτις ὀφείλει καὶ αὐτὴ νὰ ἔχῃ τὰ αὐτὰ οὐσιαστικὰ προσόντα πρὸς Ἱερωσύνην.

Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ ὑποψήπιος κληρικὸς πρέπει νὰ διακρίνεται διὰ τὴν σεμνότητα τοῦ ἡθους, τὸν ἐκκλησιαστικὸν ζῆλον, τὴν σοβαρότητα τοῦ χαρακτήρος, τὴν ἡπιότητα, τὴν εὐγένειαν καὶ κατὰ τινα τρόπον νὰ ἔχῃ κλίσιν καὶ ἐὰν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι «ὁ ἐκ κοιλίας μητρὸς ἡγιασμένος».

Τὰ τυπικὰ προσόντα εἶναι αἱ ἀνάλογοι γραμματικαὶ γνώσεις, ὥστε νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἀντιπολημῇ τὴν ἐχθρότητα τῆς πίστεως. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, εἰς τοὺς περὶ Ἱερωσύνης περιφήμους λόγους του λέγει, ὅτι ὁ Ἱερεὺς ὀφείλει νὰ εἶναι βαθύτατα καὶ ἐπιμελῶς κατηρτισμένος, ὥστε ἐν παντὶ καὶ πάντοτε νὰ δίδῃ λόγον τῆς πίστεως.

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁδοιπορικαὶ ἀναμνήσεις

ΑΠΟΔΗΜΙΑ ΕΙΣ ΑΓΙΑΝ ΠΟΛΙΝ

Ἐπὶ τοῦ Θεολόγου κ. Σταύρου Καραμήτσου

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀνερχόμενοι τὰς βαθμίδας ἐνθυμούμεθα τὸν Αὐτοκράτορα Ἡράκλειον, ὅστις ἐνῶ ἀνήρχετο μὲ τὸ στέμμα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του κατέπεσε τοῦτο. Ἀποδείξῃς ὅτι οἱ πραγματικοὶ προσκυνηταὶ εἶναι οἱ προσκυνούντες αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ, ὅπως εἶπε εἰς τὴν Σαμαρείτιδα καὶ ὅχι μὲ χρυσὸν καὶ πετράδια πολύτιμα.

Γονυκλινεῖς ἀτενίζομεν τὸν Θρόνον, ἐπὶ τοῦ οἴου ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης ἐστέφθη μὲ τὸ ἀκάνθινον στέφανον καὶ ἔχυσε τὸ Πανάγιόν Του Αἷμα διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου. Πράγματι ὅπως λέγει καὶ ὁ Προφήτης «φοβερός ὁ τόπος οὗτος», διότι εἶναι στημένος ὁ Θρόνος τοῦ Θεοῦ. Ὅποια ὅμως διαφορά ἀπὸ τοὺς ἐφημέρους θρόνους τῶν σημερινῶν Ἀρχόντων καὶ ψευτοσωτήρων τῆς ἀνθρωπότητος, ἀλλὰ καὶ τῶν λεγομένων ἀντιπροσώπων τοῦ Κυρίου; Ποῖος δύναται νὰ ἀτενίσῃ τὸ μεγαλεῖον Του καὶ νὰ συλλάβῃ τὸ νόημα τῆς θυσίας; Ποῖα ψυχὴ, κουρασμένη ἀπὸ τὸν καύσωνα τοῦ ψευτοπολιτισμοῦ καὶ τῆς κακίας τῶν ἀνθρώπων, δὲν θὰ παραδειγματισθῇ διὰ νὰ δύναται νὰ ἀντιμετωπίσῃ, τὸν πόνον, τὴν ἀχαριστίαν, τὸ μῖσος, τὴν συκοφαντίαν, διὰ τῆς ἀνοχῆς, διὰ τῆς συγχωρήσεως καὶ τῆς ἀγάπης; Ὅταν βλέπῃς τὸν Ἰησοῦν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ κρεμάμενον μόνον του νὰ ὑποφέρῃ δι' ἡμᾶς, νὰ γίνεται πτωχός, ὁ κατέχων τὰ πάντα, ὁ ἀναμάρτητος νὰ σηκώνῃ τὰς ἀμαρτίας τοῦ κόσμου καὶ νὰ κἀν ἰδικόν του πόνον τὸν πόνον ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος;

Ὡ πόσοι θρόνοι δὲν ἐγκρεμίσθησαν, ἐστακίσθησαν, ἠφανίσθησαν, διότι ἦσαν ἀνθρώπινοι, ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων καὶ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἀνθέξουν εἰς τὸν Πανδαμάτορα χρόνον; Ὁ Θρόνος ὅμως οὗτος εἶναι ἀκατάλυτος, αἰώνιος καὶ ὕστερον ἀπὸ 1958 χρόνια εἶναι πλέον φωτεινός, ἀλλὰ καὶ πλέον ἀγωνιώδης. Ἀναμένει τὸν ἀνθρώπον μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας, νὰ ὑποταγῇ εἰς τὸν μόνον Θρόνον, εἰς τὸ μόνον Πολίτευμα καὶ μαζὺ μὲ τὸν ληστήν νὰ ἀναφωνήσῃ: τὸ Μνήσθητί μου Κύριε.

Μὴ ἀπατώνται λοιπὸν ἐκεῖνοι, ποὺ θέλουν νὰ ὀρθώσουν τὸ ἀνάστημά τους ἐνώπιον τοῦ Σταυροῦ καὶ ὁμοιάζοντες τοῦ ἄλλου ληστοῦ πειράζουσαν Αὐτόν καὶ θέλουν νὰ τὸν καταβιάσουν κάτω διὰ νὰ σώσῃ τὸν ἑαυτὸν του, τὴν Ἐκκλησίαν Του καὶ αὐτούς. Δὲν ὑπάρχουν ἄνω καὶ κάτω ἀλλὰ ἡ τοὺς ἀρέσῃ ἢ ὅχι, Θεὸς Παντοκράτωρ καὶ Θεὸς δικαιοσύνης καὶ ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ συντριβοῦν ὡς σκεὺ ἡ κεραμέως, διότι τὸ ἀνάστημά τους εἶναι μικρὸ καὶ αὐτοὶ ἐπὶ τῆς γῆς ζοῦν.

Ὅλοι μας ζητοῦμεν τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ

τὴν χάριν του καὶ προσκυνούντες ἄλλην μίαν φοράν τὸν ἅγιον τόπον, κατερχόμεθα τοῦ φρικτοῦ Γολγοθᾶ καὶ μεταβαίνομεν εἰς τὸν Πανάγιον Τάφον, τὸν Τάφον τοῦ Σωτῆρος, ἐξ οὗ ἀνέτειλε ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης.

Ἐδῶ πλέον αἱ κουρασμέναι ψυχὰι μας ἀνεκουφίσθησαν. Ἐδῶ πλέον προσκυνούμεν Χριστόν, νικητὴν τοῦ θανάτου, ὅπως λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος «Εἰ ὁ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται ματαίᾳ ἡ πίστις ἡμῶν». Τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως πλημμυρίζει τὰς καρδίας μας, μὲ τὴν πίστιν πρὸς τὸν νικητὴν τοῦ θανάτου καὶ πρὸς τὴν τελικὴν ἐπικράτησιν τοῦ χριστιανισμοῦ ποὺ ἐπὶ τέλους θὰ ἔλθῃ μία ἡμέρα καθ' ἣν θὰ ἐξέλθῃ ἡ ἀνθρωπότης ἀπὸ τὸ βαθύ σκοτάδι τῆς ἀμαρτίας καὶ τοῦ κακοῦ καὶ θὰ προσανατολισθῇ εἰς τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ. Καὶ θὰ θελήσῃ νὰ λύσῃ τὰ κοινωνικά προβλήματα, ποὺ ἀπασχολοῦν τὸν ἄνθρωπον μὲ τὴν διδασκαλίαν καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης. Καὶ τότε θὰ ἀκούσῃ αὐτὸ ποὺ ἤκουσε τὸ πρῶτον ἢ ἀπλῆ Μαρία: Χαίρετε. Τότε ἡ ἀνθρωπότης θὰ πλημμυρίσῃ ἀπὸ τὴν χαρὰν καὶ εὐτυχίαν, ποὺ χαρίζει ὁ Θεὸς μόνον εἰς τὰς ψυχὰς ἐκεῖνας, ποὺ τὸν ζητοῦν μὲ ἀπλότητα καὶ ταπεινώσιν.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, Μεγάλῃ Πέμπτῃ παρακολουθήσαμε τὴν Λειτουργίαν καὶ τὴν τελετὴν τοῦ Νιπτήρος κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Πατριάρχης νίπτει τοὺς πόδας δώδεκα Ἀρχιμανδριτῶν του. Κατανυκτικωτάτῃ τελετῇ μεστὴ νοημάτων.

Ποὺ ὅμως τὸ παράδειγμα τῆς ταπεινοφροσύνης τῶν περισσοτέρων κληρικῶν καὶ χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου πρέπει νὰ εἶναι ὑπηρέται τοῦ ποιμνίου των; Καὶ νὰ θυσιάζουν τὸ ἐγὼ τους πρὸς χάριν τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ ὅχι νὰ ἀδιαφοροῦν διὰ τὸ ποιμνιὸν τους καὶ νὰ τὸ ἐγκαταλείπουν εἰς τροφὴν τῶν λύκων;

Ἀπὸ τὸ ἑσπέρας ἀρχίζει πλέον ἡ Ἀκολουθία τῶν Παθῶν. Ἡ ἀκολουθία τῆς ἱερᾶς πορείας μὲ τὸν Σταυρὸν εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα, εἰς τοὺς δρόμους ἐκεῖνους, ποὺ διήλθε ὁ Κύριος, τοὺς δρόμους τοῦ Μαρτυρίου Του. Ἀπὸ τὰ πλακόστρωτα σοκκάκια, ἀπὸ τὰ Πραιτώρια καὶ τὰς αὐλὰς τῶν Ἀρχόντων καὶ Ἀρχιερέων. Νὰ κριθῇ ὁ Κριτής, νὰ ἐμπαιχθῇ, νὰ φραγγελωθῇ καὶ νὰ ἀκούσῃ ἀπὸ τὸν Λαὸν ποὺ ἠγάπησε, τὸ «ἄρον, ἄρον σταύρωσον αὐτόν». Σκηνοθετημένη κακία, ἀπαισία συνωμοσία τῶν Ἀρχόντων, τῶν ἀνθρώπων ἐκεῖνων, ποὺ ἔλεγον πῶς πιστεύουν τὸν Γίαντ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΣ

Τοῦ ἐνταῦθα Παραρτήματος τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

Π ρ ό ς

Τὸν Ἀξιότιμον Ἐφύπουργόν Δημοσίας Τάξεως κ. Ε. Κάλαντζην

Ἀ θ ῆ ν α ς

Ὡς εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστόν, ἐναντίον τῶν Γ.Ο.Χ. ὅλης τῆς Ἑλλάδος ἔχει ἐξαπολυθῇ παρὰ τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας διωγμὸς ἀπὸ τοῦ ἔτους 1951. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ οἱ ἡμέτεροι ἱερεῖς, ἔχουν πολὺν ἀποσημασιολογῇ καὶ πλειστάκις καταδικασθῇ ἐπὶ ἀντιποιήσῃ ἀρχῇ. Ἐλαχίστη ἐξαίρεσις εἰς δικαστικὰς ἀποφάσεις, δι' ὧν ἠθώθητις τῆς ἐπὶ ἀντιποιήσῃ ἀρχῇ καὶ στολῇ κατηγορίας, ἀναγωρισθέντος ὑπὸ τῶν Πολιτικῶν Δικαστηρίων τοῦ Κράτους, τοῦ ἀναφαίρετου, κανονικοῦ καὶ νομικοῦ δικαιώματος του, τοῦ ἐγκύρους, ἀρμοδίως καὶ κανονικῶς ἐκτελεῖν τὰ Μυστήρια τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας εἰς τὸ ἐμπειστημένον αὐτῷ ποιῆμιον.

Οἱ μικροὶ ὅμως ναοὶ μας ἀπὸ τοῦ 1951 ἐσφραγίσθησαν, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι τυχάνουν τῆς ἰδιοκτησίας τῶν ἡμετέρων Παραρτημάτων καὶ δὲν ἀνήκουν εἰς τὴν Κρατικὴν Ἐκκλησίαν, δεδομένου ὅτι ἡ ὑπ' ἀριθ. 45/1951 Πρᾶξις τοῦ Ὑπογυκοῦ Συμβουλίου, ἀνεξαργήτως τῆς ἀντισυνταγματικότητος αὐτῆς, εἰς τὴν 4ην Παράγραφον αὐτῆς, λέγει ν' ἀποδοθῇ εἰς τὴν Κρατικὴν Ἐκκλησίαν οἱ —δηθεν— ὑφ' ἡμῶν καταληφθέντες αὐθαίρετως καὶ παρανόμως «κανονικοὶ Ναοὶ» δηλ. τῆς Κρατικῆς Ἐκκλησίας καὶ οὐδαμῶς λέγει ὅτι πρέπει νὰ σφραγισθῶν καὶ κλεισθῶν οἱ —ἡμέτεροι— Ἱεροὶ Ναοὶ τοὺς ὁποίους ὠκοδομήσαμεν διὰ χρημάτων καὶ ἰδρώτων ἰδικῶν μας καὶ ἀποτελοῦν ἰδιοκτησίαν μας, ἥτις κατὰ τὸ Σύνταγμα εἶναι ἀπαραβίαστος. Οὕτω ἀπηγορεύθη εἰς Πάτρας καὶ ἡ ἀπλή εἰσόδός μας εἰς τὸν ἰδιόκτητον Ναόν. Λόγῳ ὅμως τοῦ ὅτι ἔμενεν ἀνεπιτήρητος ὁ Ναός μας οὗτος, ἀπὸ τὰς βροχὰς καὶ τοὺς ἀνέμους, ὑπεχώρησεν ἡ θύρα καὶ εἰσέρχοντο τὰ ὄμβρια



Τὰ ἀγόρια τῆς Κατασκευῆς, τῆς «Παναγίας Ὁδηγητρίας», Σπουδαίας ὑπηρεσίας προσέφερε τὸ μοναστήρι «Ἀξιὸν Ἑστίν» (Βαρυμπόμπης) εἰς τὴν Κατασκευήν.

ὕδατα ἐντὸς αὐτοῦ, ἡμεῖς ὡς εἴχομεν ὑποχρέωσιν, ἐσπεύσαμεν καὶ προέβημεν εἰς ἐπιδιόρθωσιν τῶν ζημιῶν, ἵνα μὴ καταρρεῖσθαι ὁ Ναός, ἀνάπτοντες δὲ καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καὶ τὰς κανδύλας, ὡς τοῦτο κατ' εὐσεβὲς ἔθιμον γίνεται εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, κλειομένης καὶ πάλιν τῆς θύρας. Ὅταν ὅμως ὁ Ἐπίσκοπος Πατρῶν, ἐπληροφορήθη τὸ τοιοῦτον, ἐσπευσεν νὰ διατάξῃ τὰς ἀρχάς, ἵνα μεταβοῦν καὶ σφραγίσουν τὸν Ναόν, ὅπερ καὶ ἐγένετο. Καὶ ἐρωτῶμεν, αὐτὴν τὴν φορὰν ὅχι τὸν Ἐπίσκοπον Πατρῶν, ἀλλὰ ὑμᾶς κ. Ὑπουργέ καὶ τὸ κοινὸν τῶν Πατρῶν: Εἶναι ἐγκλημα νὰ ἀνάπτη κανεὶς τὰ κανδύλια μιᾶς Ἐκκλησίας;

Πιστεύει ὁ Ἐπίσκοπος Πατρῶν εἰς τὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας; Ἐφαρμόζει τὴν ἐντολὴν τοῦ Χριστοῦ, «Εἰς τις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν;» ἔχει ἀγάπην καὶ ἀνεξικακίαν, ἐφ' ὅσον καταδιώκει Χριστιανοὺς Ὁρθοδόξους διὰ τῶν ὅπλων τοῦ Χωροφύλακος; καὶ μάλιστα κατ' ἡν στιγμὴν αὐτοὶ οὐδὲν ἄλλο πράττουσιν ἀπὸ τὸ νὰ τηροῦν τὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας, τὰς ὁποίας οὗτος πάντως δὲν τηρεῖ, ἀλλὰ καταπατεῖ; Ποῦ τῆς Ἀγίας Γραφῆς ἀναφέρεται ὅτι ὁ Χριστὸς διέταξεν οἱ Μαθηταὶ Αὐτοῦ καὶ οἱ τούτων διάδοχοι ἐφήρμοσαν τὴν βίαν διὰ νὰ ἐπιβάλουν τὸν χριστιανισμόν; Μὲ ποῖον δικαίωμα ὁ Ἐπίσκοπος Πατρῶν δίδει ἀκραιφνεῖς Ἕλληνας Ὁρθοδόξους Χριστιανούς, οἵτινες ἔχουσιν τὸ αἷμα τῶν εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν διὰ νὰ ἀποκτήσουν τὴν πολυπόθητον ἐλευθερίαν τῶν, τὴν ὁποίαν δὲν ὑπολογίζει ὁ Σεβασμιώτατος, ἀλλὰ τὴν στραγγαλίζει ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τῆς λόγξης τοῦ χωροφύλακος; Οἱ ὑπ' αὐτοῦ κατατρυφούμενοι καὶ καταπιεζόμενοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, εἶναι καὶ αὐτοὶ Ἕλληνες πολῖται περισσότερον παντὸς ἄλλου, ὁρθόδοξοι περισσότερον παντὸς ἄλλου, ἐθνικώφρονες περισσότερον παντὸς ἄλλου, προσηλωμένοι εἰς τὰς τιμίας παραδόσεις τῆς ὁρθοδόξιας καὶ τῆς πατρίδος καὶ κανχῶνται δι' αὐτὸ καὶ θὰ κανχῶνται παρὰ πᾶσαν ἀντίδρασιν τῶν διαφόρων σεβασμιωτάτων, εἶναι καὶ αὐτοὶ φορολογούμενοι καὶ στρατευόμενοι, ὅπως ὅλοι οἱ Ἕλληνες, καὶ ὅμως, παρ' αὐτῶν ζητεῖται ἡ ἐκπλήρωσις ὑποχρεώσεων καὶ καθηκόντων, ἀλλὰ τὰ δικαιώματά των καταπατοῦνται ἀπὸ τοὺς διαφόρους σεβασμιωτάτους ἐτσιθελικῶς καὶ δικτατορικῶς. Ἐάν δι' ὅλους τοὺς Ἕλληνας ὑφίσταται Δημοκρατία, δυστυχῶς διὰ τοὺς Γ.Ο.Χ. καὶ αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια ἀναντίρρητος, ὑφίσταται διωγμὸς καὶ δικτατορία τῶν διαφόρων «σεβασμιωτάτων». Ὑπὸ ποίου καταπατοῦνται τὰ δικαιώματά των; Ὑπὸ τῶν ἐπισκόπων τῆς κρατικῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ τὸ Κράτος τί κάμνει; Πῶς ἐπιτρέπει εἰς τοὺς Ἐπισκόπους νὰ μετέρχονται τὴν βίαν, νὰ στεροῦν Ἕλληνας πολῖτας τῆς ἐλευθερίας των καὶ ἐν τῇ πράξει νὰ λέγῃ «Κἂν θέλετε, κἂν μὴ

Ἐκλεκταὶ Συνεργασταί

ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΨΩΣΙΝ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Ἀρχιμ. Αὐξεντίου Πάστρα

Κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ὑψώνει καὶ προβάλλει εἰς τοὺς πιστοὺς ἡ Σεπτῇ ἡμῶν Ἐκκλησία τὸ τίμιον Ξύλον. Προβάλλει εἰς προσκύνῃσιν τὸ Ξύλον, τὸ ὁποῖον ἐγένετο πρόξενον σωτηρίας εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος καὶ αἰτία παγκοσμίου χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης.

«Καὶ τὸ μνησθῆναι μόνον Σταυροῦ, χαρᾶς ὑπόθεσις πρόδηλος καὶ συστολὴ σκυθρωπότητος» λέγει ἡ σοφὴ ῥῆσις τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου Κρήτης, ὁ ὁποῖος ἐξαίρετον λόγον συνέγραψε διὰ τὸν τίμιον Σταυρόν.

«Εἰ γὰρ καὶ λυπηρὸς καὶ στυγνὸς τοῦ Κυρίου Σταυρὸς ἀκουόμενος ἀλλὰ χαρᾶς πλήρης καὶ φαιδρότητος ἔμπλεως, οὐ πάθους, ἀλλ' ἀπαθείας αἷτιος γενόμενος» γράφει ὁ ἱερός Χρυσόστομος ἐγκωμιάζων τὸν Σταυρόν. Καλεῖται δὲ ἡ ἑορτὴ αὕτη τοῦ Σταυροῦ ὑψώσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, διότι εὖρε θέντος τούτου τῇ ἐπιμελεῖ ἐνεργείᾳ τῆς Ἁγίας Ἐλένης μετὰ τριακόσια σχεδὸν ἔτη, καθ' ἃ ἐν γῇ παρέμενε κεκρυμμένος καὶ ποθοῦντων τῶν πιστῶν νὰ ἀπολαύσουν τὴν γλυκυτάτην Του θεωρίαν, ὁ τότε Ἱεροσολύμων Ἐπίσκοπος Μακάριος ἀνελθὼν ἐπὶ ἄμβωνος ἀνύψωσε τὸν Τίμιον Σταυρόν εἰς κοινήν ἀπάντων θέαν καὶ εὐλογίαν.

Ἐκτοτε οἱ θεόπνευστοι Πατέρες καθιέρωσαν τὴν ἑορτὴν ταύτην, ἥτις ἐπὶ αὐτοκράτορος Ἡρακλείου τοῦ κατατροπώσαντος, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυ-

ροῦ, τοὺς Πέρσας, προσέλαβε καὶ χαρακτῆρα ἐθνικόν. Σπουδαιότατον λοιπὸν τὸ γεγονός τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν καὶ γεγονός παγκοσμίου σημασίας. Ὁ Σταυρὸς οὗτος κατέστη τὸ λαμπρὸν τρόπαιον τοῦ Μεγάλου Βασιλέως κατὰ τοῦ διαβόλου, τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου. Ὁ Σταυρὸς οὗτος μᾶς ἠλευθέρωσε τῆς τυραννίδος τοῦ διαβόλου, μᾶς κατήλλαξε πρὸς τὸν Θεόν, μετέβαλε τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν εἰς τάξιν ἀγγελικὴν, ἡλλοίωσε τὰ ἄθεα δόγματα, ἐθέσπισε δόγματα σωφροσύνης, κατήργησε τὰ μυσάρᾳ σεβάσματα τῆς εἰδωλολατρείας, ἐνέφραξε τὰ ρεύματα τῆς ἀπωλείας καὶ ἐχορήγησε πᾶν ἀγαθὸν πνευματικὸν εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος. Ὁ Σταυρὸς οὗτος ἐγένετο ἡ ἐλπίς τῶν χριστιανῶν, ὁ σωτὴρ τῶν ἀπεγνωσμένων, ὁ ἱατρὸς τῶν νοσούντων, ὁ ἐλατήρ τῶν παθῶν, ὁ δοτὴρ τῆς ὑγείας, ἡ κλῖμαξ ἡ εἰς οὐρανὸν ἀναβιβάζουσα, ἡ πρὸς Θεὸν παρηγορία καὶ ἡ κλεῖς τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

Προσβλέποντες εἰς τὸν Τίμιον Σταυρόν καὶ Αὐτὸν θερμῶς κατασπαζόμενοι ἅς βλέπωμε μὲ τοὺς νοερούς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς μας τὸν ἐν Αὐτῷ προσπαγέντα Υἱὸν Θεοῦ, ὁ ὁποῖος διὰ τὴν ἄκραν καὶ ἀπειρον ἀγάπην Του πρὸς ἡμᾶς ἐγένετο ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ Σταυροῦ.

Ἄν ἡ ψυχὴ μας εἶναι χλιαρὰ καὶ ἀδιάφορος πρὸς τὸν Θεόν, ἂν τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας δὲν μᾶς συγκινοῦν, ἂν ὁτι ἀγαθὸν παρέσχεν εἰς ἡμᾶς ὁ Θεὸς δὲν θίγῃ τὰς χορδὰς τῆς καρδίας μας, ἂν τὰ εὐγλωττα κηρύγματα δὲν συγκλονίζον τὸν ἐσωτερικόν μας κόσμον, ἂν τὰ ἔξοχα συγγράμματα τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας δὲν εὐθυγραμμίζουν τὰς σκοτίας ὁδοὺς μας, εἶναι ἀδύνατον καὶ σχεδὸν ἀπίστευτον ὁ Σταυρικὸς θάνατος τοῦ Κυρίου, ἂν βαθεῶς τὸν μελετήσωμεν, νὰ μὴ μαλάξῃ, ἱσοπεδώσῃ τοὺς λόφους καὶ τὰ ὄρη τῶν ὑψηλοφρόνων καὶ ἀτό-

θέλετε θὰ σᾶς ἐξουσιάζῃ ὁ Ἐπίσκοπος καὶ ἐγὼ καὶ αὐτὸς θὰ ρυθμίξῃ τὴν συνειδήσιν σας». Διὰ τί ἐπιτρέπει εἰς τὸν Ἐπίσκοπον νὰ μὴ ὑπολογίξῃ καθόλου τὸ σύνταγμα καὶ τὰ συνταγματικὰ δικαιώματα τῶν πολιτῶν του; Νομίζει τὸ Κράτος ὅτι θὰ καμφθῶμεν; Πλανᾶται καὶ ματαιοπονεῖ. Διὰ τί τὸ Κράτος καὶ οἱ Ἐπίσκοποι μιμοῦνται ἐν ἑλλάδι, ἐν τῇ ἐλευθέρᾳ πατρίδι, πράγματα, τὰ ὁποῖα συμβαίνουν καὶ εἰς τὴν Κύπρον μὲ δράστας Βρετανν ὑς. Μὲ τί σθένος θὰ κατηγορήσῃ τοὺς τυράννους διὰ τὴν καταπίεσιν τῶν ὁμοεθνῶν ἀδελφῶν μας, ὅταν ἐνταῦθα ἡμεῖς τυρρανοῦμεθα ὑπὸ τὰ ὄμματα καὶ μὲ τὴν συνδρομὴν τοῦ Κράτους ὑπὸ ἐκείνων τῶν ὁποίων ἔμβλημα ἔπρεπε νὰ εἶναι ἡ ἐλευθερία τῆς συνειδήσεως; Διὰ πολλοστήν φορὰν δηλοῦμεν πρὸς τὸ Κράτος καὶ τὴν Κρατικὴν Ἐκκλησίαν ὅτι ἡμεῖς δὲν ἀνήκομεν εἰς τὴν Κρατικὴν Ἐκκλησίαν, δὲν θέλομεν νὰ ἀνήκομεν καὶ δὲν θὰ ἀνήκομεν ποτέ, ἐφ' ὅσον χρόνον ἡ Ἐκκλησία αὕτη θὰ εὐρίσκειται μακρὰν κῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῶν Ἱερῶν Παραδόσεων καὶ ἂν νομίζουν ὅτι μὲ διωγμοὺς καὶ καταπίεσεις καὶ μὲ τὴν λόγχην τοῦ χωροφύλακος θὰ μᾶς κἀνῃ νὰ ἀπελπισθῶμεν καὶ νὰ καμθῶμεν, ἢ νὰ συμβιβασθῶμεν καὶ ὑποχωρήσωμεν, πλανᾶται πλάνην οἰκτράν. Δηλοῦμεν πρὸς πᾶσαν ἀρχὴν καὶ ἰξουσίαν ὅτι «πρὸς κέντρα λακτίζουν οἱ διώκοντες ἡμᾶς» καὶ πύλαι ἄδου οὐ κατισχύουσιν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς ἐλευθερίας, δι' ἣν Χριστὸς ἀπέθανεν.

Γ. Β. ΑΝΔΡΕΟΥ (ἐκ Πατρῶν)



Τὰ κορίτσια τῆς Κατασκοπώσεως
εἰς Βαρυμπόμπη

Πνευματικαὶ ὑποθήκαι

ΦΥΛΑΚΕΣ ΓΡΗΓΟΡΕΙΤΕ

Ῥ. π. Ἀρχιμ. Ἀκακίου Παππά

Μίαν τοιαύτην ἀσέβειαν καὶ αὐθαίρετον πράξιν καὶ ἀφαίρεσιν εὐχῶν ἀπὸ τὴν Θεϊαν Μετάληψιν, ἐτόλμησεν καὶ ὁ Βαρθολομαῖος Κουτλουμουσιάνος, ὁ διδάκτωρ τῆς Γκελφινδίου σχολῆς ἐν Κερκύρα καὶ κατόπιν πρῶτος Καθηγητὴς καὶ διδάκτωρ εἰς τὴν Σχολὴν τῆς Χάλκης, μεταδῶσας τὴν πλάνην τῆς Μασσωνίας καὶ διδασχὴν καὶ εἰς αὐτήν, ὡς ἀναφέρει καὶ πάλιν μετὰ πολλῆς ἀκριβείας ὁ Ἱερομ. Κοσμᾶς ὁ Φλαμιάτης ἐν σελίδι 6ῳ τοῦ ρηθέντος βιβλίου του. «Ἡ ἐπὶ τούτῳ σκοπῷ ραδιουργία ἥς ἐπιβουλῆς, ὡς πρὸς τὴν νόθευσιν ὅλων ἐν γένει τῶν βιβλίων τῶν Ὁρθοδόξων, ἐχώρησεν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε εἰσῆλθεν καὶ εἰς αὐτὸ τὸ θυσιαστήριον, ἵνα νοθεύσῃ δηλαδὴ καὶ αὐτὰ τὰ κατὰ πᾶσαν ἡμέραν Ἱερὰ βιβλία ἀναγιγνωσκόμενα ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς διορθώσεως.

Εἰς αὐτὸν τὸν σκοπὸν ἀποβλέπει ἡ ἐπιχείρησις τοῦ ψευδοδιδασκάλου καὶ ὑποκριτοῦ Βαρθολομαίου Κουτλουμουσιάνου, εἰς διόρθωσιν δῆθεν, τοῦ ὥρο λόγιου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Μηναίων καὶ ἄλλων ὁμοίων Ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων». Τὸ βιβλίον τοῦτο περιέχει ἐν πλήρει ἀκριβείᾳ ὅλα τὰ μυστήρια τῆς Μασσωνίας καὶ Ἀγγλικῆς ἐπιβουλῆς τοὺς δολίους σκοποὺς τῆς, τὴν κατάργησιν τῆς χριστιανωσύνης καὶ ἐπικράτησιν τῆς Μασσωνίας καὶ ἀθεΐας, τοὺς ἐμφυλίους πολέμους, τὰ διαβολικὰ τῆς σχέδια, τὴν κατάργησιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, τὴν νοθείαν τῆς ἐκπαιδεύσεως, τὴν διαστρέβλωσιν τῶν ἐπιστημῶν, τὴν θεοποίησιν τοῦ Μαιμωνᾶ καὶ τοῦ Ὀλισμοῦ καὶ ὅλων τῶν ἀτιμιῶν καὶ τῆς γενικῆς ἐξαρθρώσεως τοῦ Κοινωνικοῦ Χριστιανικοῦ βίου καὶ τέλος τὴν λατρείαν τοῦ Σατανᾶ.

Τοῦτο τὸ βιβλίον ἀποφασίζομεν νὰ ἐπανεκδώ-

πων λογισμῶν. Ὁ Σταυρικὸς θάνατος τοῦ Κυρίου δύναται νὰ μᾶς διδάξῃ, ὅσα συλλήβδην δὲν δύναται νὰ μᾶς διδάξουν ὅλα τὰ συγγραφέντα ὑπὸ μεγαλεπήβολων καὶ σοφῶν διανοιῶν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου ἕως σήμερον.

Ὁ Σταυρικὸς θάνατος τοῦ Κυρίου εἶναι τὸ διδασκαλεῖον πάσης ἀρετῆς, τὸ διδασκαλεῖον τὸ σιωπηρὸν ἀλλὰ μεγαλόφωνον καὶ ἠχοῦν ἰσχυρότερον καὶ Τυραννικῆς σάλπιγγος. Ἀτενίζοντες εὐλαβῶς εἰς τὸν Τίμιον Σταυρὸν θὰ διδασκώμεθα τὴν ταπεινοφροσύνην, τὴν ἀγάπην πρὸς τοὺς ἐχθρούς, τὴν ὑπομονήν, τὴν αὐτοθυσίαν καὶ πᾶσαν ἄλλην ἀρετήν. Θὰ συγκλονιζώμεθα καὶ φλεγώμεθα ὑπὸ Θεΐας ἀγάπης πρὸς ἑκείνον, ὅστις ἠγάπησεν ἡμᾶς εἰς τέλος μὴ φεισθεὶς οὐδὲ αὐτῆς τῆς ζωῆς Του.

Θὰ πληροῦται ἡ ψυχὴ μας εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Θεὸν καὶ αἰσθήματα λατρείας καὶ διαπύρου στοργῆς θὰ διακαίουν Αὐτὴν ἀνυψουμένην μέχρι τῶν κρασπέδων τοῦ Θρόνου Του καὶ ἐπιθυμοῦσαν ἀναλῦσαι καὶ σὺν Χριστῷ εἶναι εἰς τὴν οὐράνιον μακαριότητα.

σωμεν, διὰ νὰ μάθῃ ὅλος ὁ Ἑλληνισμὸς τὸν μεγαλύτερον ἐχθρόν μας, μετὰ τὸν διάβολον, τὴν Μασσωνίαν, ἣν διευθύνει ἡ Ἀγγλία διὰ τῆς Ἑβραϊκῆς φυλῆς. Εἶναι μεγίστη ἀνάγκη, ἵνα πάντες προμηθευθῇτε τὸ βιβλίον αὐτό, διὰ νὰ ἀντιληφθῇτε ποῦ εὗρισκόμεθα καὶ διατὶ σκοντάπτομεν καθημερινῶς ὡς ἔθνος καὶ εἰς οὐδεμίαν πρόοδον προχωροῦμεν, ἀλλὰ καὶ ποῦ μέλλομεν καταντῆσαι, ἐὰν δὲν προλάβωμεν νὰ διαφύγωμεν τῶν δυνάμεων τῆς πονηρᾶς τῆς ὄντι ἀλώπεκος τῆς Ἀγγλίας, ἥτις ἀπὸ αἰώνων ἐκτελεῖ χρεὴ δαιμόνων ἀπέναντι ὅλης τῆς ἄλλης ἀνθρώπου πόττης. Πλὴν ἔρχεται καὶ αὐτῆς ἡ τιμωρία (ἀνθ' ὧν ἔπραξε) μετὰ τὴν σειρὰν τῆς, διότι οὐδεὶς παρὰνομος καὶ ἁμαρτωλὸς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἔμεινεν ἐκ Θεοῦ ἀτιμώρητος καὶ ἀσύδοτος.

Ἡμεῖς λοιπὸν οἱ Παλαιοσημερολογῖται, οἱ ἀπὸ συνειδήσεως καὶ ἀγάπης πρὸς τὴν ὀρθοδοξίαν ἀφιερῶσαντες ἑαυτοὺς εἰς τὸν ἀγῶνα, ὡς εἴμεθα πιστοὶ τηρηταὶ τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ καὶ παρὰ εἰγμα εἰς τοὺς λοιποὺς ἀνθρώπους, ἵνα βλέπουσιν ἡμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσουσι τὸν Πατέρα ἡμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ Κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Ἐγγράφην ἐν Ἱερῷ Μονῇ Ἀγ. Νικολάου—Ἰούνιος 1958.

† Ἀρχιμ. ΑΚΑΚΙΟΣ Χ. ΠΑΠΠΑΣ

Πρόεδρος τοῦ Ἑκκλησ. Συμβουλίου τῶν Γ. Ο. Χ.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ἀκρόπολιν» τῆς 16)29 Μαΐου 1958 ὁ ἀρθρογράφος Στρατηγὸς Ε. Α. κ. Κρουστάλλης διὰ τοῦ ἀρθρου του περὶ ἀλώσεως Κων) πόλεως ἰσχυρίζεται, ὅτι ἡ αἰτία τῆς πτώσεως τῆς Κων)πόλεως τὴν 29ην Μαΐου 1453 ἦτο ἡ τουρκικὴ στρατιωτικὴ ὑπεροχὴ καὶ δὴ αἱ βομβάρδαι τοῦ στρατοῦ τοῦ Μωάμεθ.

Ἡμεῖς ἐπ' αὐτῇ εἰς τὸν ἰσχυρισμὸν αὐτὸν ἔχομεν νὰ εἰπώμεν τὰ ἑξῆς :

Διὰ μέσον τῶν αἰώνων παρατηρεῖ κανεὶς, ὅτι κατὰ τοὺς πολέμους οἱ ταπεινόφρονες ἡγέται τῶν στρατευμάτων εἶναι οἱ νικηταί, διότι ὁ Κύριος «Υπερηφάνοις ἀντιτάσσεται ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν».

Παρὰ τὰ ἰσχυριζόμενα ὑπὸ τοῦ κ. Κρουστάλλης, τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι : Ὁ Μωάμεθ μετὰ τὰ στρατεύματά του εἰσῆλθεν εἰς τὴν «Βασιλίδαν τῶν πόλεων» κατὰ παραχώρησιν τοῦ Ἁγίου Θεοῦ, ὁ ὁποῖος δικαίως ἐτιμώρισε μετὰ τόσῃ φρικτῇ σφαγῇ, ἡ ὁποία ἐπηκολούθησεν εἰς τὸν χριστεπώνυμον λαόν του, διότι προηγήθησαν τὰ παταρεύματα μετὰ τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τῶν πολιτικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν ἀρχόντων τοῦ Βυζαντίου, οἵτινες ἀντὶ πινακίου φακῆς ἐπώλησαν τὰ πρωτοτόκια τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὸν αἰρετικὸν Πάπαν καὶ ἐδέχθησαν τὸ μνημόσυνόν του ἐναντὶ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ὑποσχεθείσης ἀναξίας λόγου πολεμικῆς συνδρομῆς του. Ἀλλὰ δέχεται ὁ Κύριος νοθείαν εἰς τὸν περιουσίον του λαὸν τὸν Ἑλληνικόν ;

Μήπως ὁ πάλαι Ἰσραὴλ ὁσάκις ἐνόθευε τὴν

θρησκείαν τῶν Πατέρων του καὶ ἐξέκλινε ἀπὸ τῆς εὐθείας ὁδοῦ τῶν ἐνταλμάτων τοῦ Κυρίου· δὲν παρεδίδοτο εἰς αἰχμαλωσίας καὶ δὲν περιέπιπτεν εἰς συμφορὰς ἐθνικὰς ;

Ἐντεῦθεν εἶναι εὐεξήγητον πῶς ἠδυνήθη ὁ κατὰ τῆς Μωάμεθ νὰ εἰσέλθῃ εἰς Κωνσταντινῶν !

Κατὰ παραχώρησιν τοῦ Θεοῦ ἔμεινεν ἀφύλακτος ἡ πορτοῦλα τὴν ὁποίαν ἐφύλαττον χίλιοι (1000) Ἰταλοὶ τοῦ Πάππα καὶ ἐκεῖθεν ἀπέριπτον τὰ σκουπίδια νύκτωρ.

Εὐρόντες οἱ καταδοκῶντες Τοῦρκοι τὴν μικρὰν αὐτὴν πύλιν ἀνοικτὴν εἰσώρμησαν ἐντὸς τῆς Πόλεως καὶ ἐπηκολούθησε τὸ φρικτὸν δρᾶμα τῆς σφαγῆς τῶν Χριστιανῶν !

Ἐλπίζομεν βεβαίως, ὡς Ἕλληνες καὶ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, ὅτι θὰ πληρωθῇ ὁ πόθος ὁ Ἕλληνορθόδοξος, ὅστις συγκεντροῦται μέσα εἰς τὴν φωνήν, ἥ ὁποία ἐβγήκε μέσα ἀπὸ τὸ ἱερὸν τῆς Ἀγίας Σοφίας «σώπασε Κυρὰ Δέσποινα καὶ σεῖς εἰκόνες μὴ κλαίτε· πάλι με χρόνους με καιροὺς πάλι δικὰς μᾶς θάναται».

Ἀλλὰ πῶς θὰ γίνῃ τοῦτο ;

Μὲ τοὺς ἐγωϊσμοὺς καὶ τὰ μίσῃ καὶ τὰ πάθῃ μεταξὺ ἡμῶν ἢ μὲ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἐνότητα καὶ τὴν θερμὴν μετάνοιαν ἐν φόβῳ Θεοῦ καὶ ταπεινώσει φρονήματος καὶ συντριβῇ καρδίας ;

Ἡμεῖς ὡς Ὁρθόδοξοι καὶ μικρὸν ποιμνιον νὰ παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς δώσῃ ὁ Θεὸς ἕναν νέον Ἰησοῦν τοῦ Ναυῆ νὰ βαδίσωμεν ἐπὶ τὰ πεπρωμένα τῆς φυλῆς, μέσῳ γενεᾶς σχολιᾶς καὶ διεστραμμένης καὶ πλήθους αἰρέσεων μέχρις ὅτου κληθῶν εἰς μετάνοιαν τὰ πεπλανημένα Ἐθνη καὶ δοξασθῇ τὸ Πανάγιον ὄνομα τοῦ ἐν Τριᾷδι εὐλογητοῦ Θεοῦ τῶν Πατέρων ἡμῶν, καθὼς εἶναι προφητευμένον.

ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ ΜΟΝΑΧΟΣ

Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίων Θεοδώρων Πάρου

ΠΕΡΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ὅτε ὠμιλοῦμεν περὶ ἁμαρτίας τῶν πρωτοπλάστων εἵπομεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὴν παράβασιν τῆς Θείας ἐντολῆς ἐσκοτίσθη τὸν νοῦν, ἡ καρδία του ἐξέκλινεν πρὸς τὸ κακὸν, ἡ δὲ θέλησίς του τὸσον ἐξησθένησεν, ὥστε δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ ἀντιστῇ εἰς τὸ κακὸν, ἐφέρετο δὲ πρὸς αὐτὸ μετὰ πάθους, ἂν καὶ ἔβλεπε καὶ ἐπεθύμει τὸ καλὸν.

Διὰ νὰ φωτισθῇ λοιπὸν ὁ ἐσκοτισμένος νοῦς τοῦ ἀνθρώπου ἔπρεπε νὰ τύχῃ φωτὸς ἐξαυτοῦ, διὰ νὰ λάβῃ ἡ καρδία αὐτοῦ κλίσι· καὶ ὁπλὴν πρὸς τὸ καλὸν, ἔπρεπε νὰ διαχωρηθῶσιν εἰς αὐτὴν τὰ θέλητρα τῶν ἁμοιβῶν, αἱ ὁποῖαι ἐπικεκταὶ εἰς τοὺς ἐργάτας τοῦ ἀγαθοῦ, διὰ νὰ ἐνισχυθῇ δὲ ἡ θέλησις τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὴν ἀρετὴν, ἔπρεπε νὰ ἐκδιδαχθῇ αὐτός, ὅτι ἡ φαινομένη τραχεῖα καὶ δύσβατος εἶναι εὐθεῖα καὶ ὁμαλὴ νὰ δοθῇ δὲ εἰς αὐτὸν πρότυπον ἀσφαλὲς καὶ χειραγωγικὰ καὶ ἐνισχυτικὰ μέσα ἀφθονοπάροχα.

Πάντα ὅμως ταῦτα εἰς οὐδὲν θὰ συνετέλουν, ἂν μὴ ὁ πανάγαθος Θεὸς ὁ ὁποῖος περιφρονήθη καὶ

ἐξυβρίσθη διὰ τῆς παραβάσεως τῆς ἐντολῆς Αὐτοῦ δὲν ἐξίλευστο. Ἡ ἐξίλεωσις ὅμως αὕτη ἀπῆται θυσίαν ἀγνὴν, ἱερεῖον ἁμωμον, ὁλοκαύτωσιν ἁγίαν καὶ ἄσπilon. Τὸ τετραπλὸν τοῦτο ἔργον αὐτόκλητος ἀνέλαβε νὰ φέρῃ εἰς πέρας ὁ Θεάνθρωπος Σωτὴρ, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

Ἡ διδασκαλία τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ περὶ Θεοῦ, ὅτι εἶναι Πατὴρ φιλόστοργος, οἰκτιρῶν καὶ φιλόανθρωπος, ὁ ὁποῖος πάντοτε καὶ πανταχοῦ ἐπιδιώκει τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ ἀνθρώπου, διὰ τοῦτο δὲ ἐπιβάλλεται εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ ἀγαπᾷ τὸ Θεὸν μὲ ὅλην τὴν ἔντασιν τῶν ψυχικῶν του δυνάμεων, καὶ νὰ ἀπονέμῃ εἰς Αὐτὸν λατρείαν οὐχὶ τυπικὴν καὶ ὑλικὴν, ἀλλ' ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ (Ἰω. 8'. 24)

Ἡ διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι πολὺ πολυτιμότερα τοῦ σώματος, καὶ ὅτι κανὲν πρᾶγμα τοῦ κόσμου δὲν εἶναι ἀντάξιον αὐτῆς (Μτθ. 10'. 26)· ὅτι ὁ ἄνθρωπος μέλλει νὰ δώσῃ λόγον ὅχι μόνον τῶν πράξεων ἀλλὰ καὶ τῶν λόγων καὶ σκέψεων αὐτοῦ (Μτθ. 12'. 36) καὶ νὰ τύχῃ τῆς προσηκούσης δι' αὐτὰς ἀμοιβῆς ἢ ποινῆς.

Ἡ διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ περὶ ἀνθρώπου, ὅτι πάντες ἀδελφοὶ ἐσμὲν καὶ τέκνα τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς (Μτθ. 23'. 9) καὶ ὅτι οὐδόλως ἐπιτρέπεται νὰ κάμνωμεν διάκρισιν ἐθνικὴν Σαμαρείτου καὶ Ἰουδαίου, οὐδὲ νὰ ὑβρίζωμεν τὸν ἀδελφὸν ἡμῶν ἀλλὰ νὰ ἀγαπῶμεν πάντα ἄνθρωπον, τοὺς κακολογούντας ἡμᾶς νὰ εὐχόμεθα (Μτθ. 5'. 44) ἤνοιξεν νέους ὁρίζοντας εἰς τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, τὰς σκληρυνθείσας δὲ καρδίας τοῦ ἀνθρώπου ἐμαλάκυνε διὰ τοῦ ἁγίου δὲ Αὐτοῦ βίου ἐγένετο πρότυπον (ἀ' Πέτρο. 2'. 21) εἰς πάντα, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ ἀφίσῃ τὸ κακὸν, νὰ ἐξασκῇ δὲ τὴν ἀρετὴν καὶ ἀγιότητα. Τὸ πάντων ὅμως οὐσιωδέστατον εἶπε, ὅτι ἐξέδωκεν ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν ἁφοῦ δὲ ὑπέμεινεν ἐμπυτμοὺς, ραπίσματα, κολαφισμοὺς, ὕβρεις, γέλωτας, σταυρὸν καὶ θάνατον, ἀπηλλοτριωμένους καὶ ἐχθροὺς ὄντας, ἀποκατήλλαξεν ἐν τῷ σώματι σαρκὸς Αὐτοῦ διὰ τοῦ θανάτου τῷ καὶ παρέστησεν ἡμᾶς ἁγίους καὶ ἁμόμους καὶ ἀεγκλήτους ἐνώπιον Αὐτοῦ (Κορ. 1'. 21 22) μεσίτης Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων (Α' Τιμθ 2'. 5) γενόμενος ὑπεραστάμενος ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀνομίας καὶ καθαρίσας ἑαυτῷ λαὸν περιούσιον Τιτ. 2'. 14).

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο μεγίστην ἀποδίδουσα ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, σημασίαν, διὰ τῶν ἁγίων οἰκουμενικῶν συνόδων καθώρισεν, ἵνα οἱ πιστοὶ ὁμολογῶσι πίστιν εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Σταυρωθέντα τε ὑπὲρ ἡμῶν ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου καὶ παθόντα καὶ ταφέντα, Ἐπειδὴ δὲ ὁ Θεάνθρωπος διὰ τῆς θυσίας ἑαυτοῦ ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ κατήλλαξε μὲν τὸν ἄνθρωπον μετὰ τοῦ Θεοῦ, ἔπρεπε δὲ διὰ νὰ συμπληρωθῇ τὸ ἔργον Αὐτοῦ νὰ καταργήσῃ τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τοῦτέστι τὸν διάβολον (Ἐβρ. 2'. 14). μετὰ τὴν θεόσωμον ταφὴν Αὐτοῦ κατήλθε ἡ Θεότης Αὐτοῦ μετὰ τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς εἰς τὰ ἀφεγγή τοῦ Ἄδου βασίλεια καὶ ἀπῆλλαξεν ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι εὐρίσκοντο ἀπ' αἰῶνος ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ διαβόλου

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Σταυροφορία κατὰ τῆς διαφθορᾶς

Ὅλοι πλέον ἔχουν γνῶσιν τοῦ νέου καρποῦ τῆς ἀποστασίας, τοῦ «τεντεμποϊσμοῦ». Τὸ ἀπαίσιον αὐτὸ τέρας τοῦ κινήματογράφου, τοῦ ρυπαρογραφήματος θίγει τὸ γόητρον τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς καὶ ἀνείλει μετ' ἐκφυλισμὸν τὴν νεολαίαν. Ὑπὸ τὸ σχῆμα αὐτὸ διαφθείρεται καὶ ἐκπορνεύεται ἡ νεότης, χωρὶς ἡ ἀντίδρασις, ἐπὶ τοῦ προκειμένου τῆς πολιτείας, νὰ εἶναι σημαντική. Πρέπει νὰ ἀναληφθῇ σταυροφορία, ὥστε ἡ νεολαία μας νὰ τρέφεται ὄχι μὲ τὸ πῦρον καὶ τὴν χολὴν τοῦ Δυτικοῦ Πολιτισμοῦ, ἀλλὰ μὲ τὸ ζωογόνον νέκταρ τῶν παραδόσεων καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὅσοι πονοῦν τὴν φυλὴν, ἄς ἐργασθῶν. Ἐκκλησία, Οἰκογένεια, Σχολεῖον ἄς φροντίσουν νὰ περισώσουν τὴν χρυσὴν ἐλπίδα τοῦ ἔθνους, τὴν νεολαίαν.

Πανηγύρεις Ἱερῶν Ναῶν

Τὴν προσεχῇ Τρίτην, 10ην τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου (π. ἡ), πανηγυρίζει ὁ παρὰ τὸν νέον τέρια Βοτανικοῦ, (συνοικία Ροῦφ) Ἱερὸς Ναὸς τῶν Ἀγίων ἐνδόξων Παρθενομαρτύρων, Μηνοδόρας, Μητροδόρας καὶ Νυμφοδόρας.

Ἀφ' ἐσπέρας θὰ παλῇ Μέγας Ἑσπερινὸς μετ' ἀρτοκλασίας, τὴν δὲ πρωΐαν ἡ Θεία Λειτουργία, τῇ συμμετοχῇ Ἱερῶν, Ἱεροδιακόνου καὶ καλλιφῶνων ἱεροψαλτῶν.

Παρακαλοῦνται, ὅθεν οἱ εὐσεβεῖς χριστιανοί, ὅπως τιμήσωσιν τὴν ἱερὰν ταύτην πανήγυριν.

—Τὴν 17ην τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἡμέραν Τρίτην, πανηγυρίζουσιν ὁ παρὰ τὸν Κορυθαλλὸν Ἱερὸς Ναὸς Ἁγίας Σοφίας, ὁδὸς Μ. Ἀλεξάνδρου 19 Στάσις λεωφορείων «Παιδικὴ Στέγη». (Τρισυπόστατος Ἱ. Ναὸς Εὐαγγελισμοῦ Θεοτόκου Καραχάλιου).

Ἀφ' ἐσπέρας θὰ παλῇ Μ. Ἑσπερινὸς, τὴν δὲ πρωΐαν, ἡ Θ. Λειτουργία.

ΚΗ ΕΝ ΘΗ

Τὴν 25ην Αὐγούστου ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ἡ εὐλαβεστάτη οἰκοδέσποινα Ἄννα Χ. Γεωργίου, ἥτις ἐνθ' κατετρίχετο ὑπὸ μακροχρονίων ἀσθενειῶν, ἐπέδειξεν ἀκράν ὑπομονήν.

Εὐχόμεθα ὁ ὁμιότης νὰ ἀναπαύσῃ αὐτὴν ἐν χώρᾳ ζώντων καὶ παρηγορήσῃ τοὺς οἰκεῖους τῆς.

«Ὁρθόδοξα Νειᾶτα».

Ἐγκυκλοφόρησε τὸ ὠραῖο καὶ ὠφέλιμο περιοδικὸ τῶν παιδιῶν μας, «Ὁ ρ θ ὁ δ ο ξ α Ν ε ι ᾶ τ α». Ἀς μὴ λησμονήσῃ κανεὶς νὰ τὸ πάρῃ.

καταλύσας τὸ βασίλειον τοῦ ἀρχεκάκου μεθ' ἡνῶθη ἡ ἀγιωτάτη ψυχὴ Αὐτοῦ μετ' ὁ ἄχραντον αὐτοῦ σώμα καὶ ἀνέστη τριήμερος λύσας θανάτου δεσμὰ. (ἀκολουθεῖ)

Παράκλησις

Παρακαλοῦμεν τοὺς ὀφείλοντας συνδρομὰς ἐφημερίδος ἡ διαφόρους πρὸς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα ὀφειλάς, ὅπως σπεύσωσι καὶ τακτοποιήσωσι αὐτάς. Ἐμβάσματα καὶ ἐπιταγαὶ μόνον πρὸς τὸν Ἱερομ. ΓΡΗΓΩΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ, Κάνιγγος 32—Ἀθῆναι.

Ἱγπεύθυνος ὕλης Παναγιώτης Ι. Βρετάνος

Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ θὰ συνέχεται εἰς τὸ ἐξῆς ἐκάστην Πέμπτην καὶ ὥραν 11 π. μ. ἀντὶ τῆς μέχρι τοῦδε Τρίτης.

Ἐξμεθα εὐγνώμονες

Ἐξμεθα βαθύτατα εὐγνώμονες πρὸς τὸ Περιοδικὸν «Τρεῖς Ἱεράρχαι» καὶ τὸν σεβαστὸν τούτου διευθυντὴν κ. Παν. Βαρυμπομπιώτην, διότι ἐν τῷ φύλλῳ τοῦ Σεπτεμβρίου καὶ ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ ὑπὸ τὸν τίτλον «Π ρ ο σ δ ο ξ α ι α» συνηγοροῦν ὑπὲρ τοῦ ζητήματός μας. Ἀνεξαρετήτως ὅμως τῆς συνηγορίας αὐτῆς διὰ τοῦ ἁρθρου αὐτοῦ τὸ ἀξιόλογον Ἰδρυμα τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, τὸ ἐπὶ ἡμῶν καὶ πλέον αἰῶνα ἐπωφελῶς ἐργαζόμενον, ἀποδεικνύει εἶναι διαπεποτισμένον ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ δὲν ὑπεδουλώθη εἰς τὰ εἰδῶλα τοῦ αἰῶνος μας. Οἱ «Τρεῖς Ἱεράρχαι» ἀποτελοῦν ἀρόπολιν εὐσεβείας, τὴν ὁποίαν μετὰ σεβασμοῦ χαιρετίζομεν.

Ὁ Ὁρθόδοξος δημοσιογράφος

Σπανίζουν οἱ Ὁρθόδοξοι δημοσιογράφοι. Οἱ περισσότεροι ἐξ αὐτῶν καὶ δὴ τοῦ ἡμερησίου τύπου ἢ εἶναι μασόνοι ἢ εἶναι ἄθεοι ἢ διοχετεύουν εἰς τὰς σελίδας τῶν ἐφημερίδων τὴν κόπρον τοῦ δυτικισμοῦ, δι' αὐτὸ ἰδιαιτέρως συγκινούμεθα καὶ χαϊρόμεθα, ὅταν συναντῶμεν Ὁρθόδοξον δημοσιογράφον μετ' ἐνέπειαν γραμμῆς καὶ σθένος. Καὶ τοιοῦτος εἶναι ὁ φίλιτος κ. Κ. Μπαστιάς, ὅστις εἰς σειράν ἁρθρων εἰς τὴν «Βραδυνήν» ἀνάπτυξε τὸ πρόβλημα τῆς παιδείας ἐξ ἐπόψεως ὀρθοδόξου καὶ ἀνεσκόλοπισε τὰ τερατοεργήματα τῶν «ἐλληνοχριστιανικῶν» συμπλεγμάτων, ἀποκνήματα νοσηρᾶς φαντασίας, ξένα πρὸς τὸ κλίμα τοῦ λαοῦ μας, εὐχόμεθα ὁ κάλαμος τοῦ κ. Κ. Μπαστιά νὰ ἀναδειχθῇ ῥάβδος συντρίβουσι σκευὴ κεραμέως. Καὶ τὸ ἀναμένομεν.

Ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας

Ἀπὸ καιροῦ ἡ πατρίς μας εὐτυχεὶ φιλοθενοῦσα τὴν σεπτήν κορυφὴν τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας τὸν Μακαριώτατον Πάπαν καὶ Πατριάρχην Χριστοφόρον. Εἶναι ἐκ τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων, οἵτινες ἐνδιαφέρονται καὶ ἐργάζονται μετὰ σθένους διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν. Ἐλπίζομεν δὲ ἡ παρουσία του ἐν Ἑλλάδι νὰ ἐπηρεάσῃ ἐπ' ἀγαθῷ τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς κύκλους τῆς πατρίδος, ὥστε κατὰ τὴν συνεχομένην Ἱεραρχίαν νὰ προέλθουν ἀγαθὰ ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀποτελέσματα.

Ἀπειλὴ βεβηλώσεως ἱεροῦ χώρου

Πληροφοροῦμεθα, ὅτι ἀπετολμήθη μεταβολὴ τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου Θεσσαλονίκης εἰς χώρον θεατρικῶν παραστάσεων! Λυπούμεθα διὰ τὴν ἀσεβῆ αὐτὴν ἐμπνευσιν μερικῶν κακῶν Ἑλλήνων, οἱ ὅποιοι δὲν ἐσεβάσθησαν τὰς ἐν αὐτῷ τελεσθείας ἀναιμάκτους θυσίας καὶ τοὺς καίζομεν οἰονδήποτε ἀξίωμα καὶ ἐὰν κατέχωσιν. Ἐκ καραλλήλου συγχαίρομεν τὸν Ποιμενάρχην τῆς πόλεως, Παναγιώτατον Παντελεήμονα, διότι προέβαλλε ἀντίστασιν θαρραλέαν πρὸς ἀποσώρησιν τῆς ἀπειλούμενης αὐτῆς βεβηλώσεως.

Προσοχὴ!

Πληροφοροῦμεθα, ὅτι εἰς τὴν χώραν τῶν παραδόξων, τὴν Ἀμερικὴν ὁ Παπὰ—Νικόλας Κατσουνάκης ἐγγαμος ἐκ Κρήτης, ἀσεβῶν, κυκλοφορεῖ ὡς Ἐπίσκοπος!! Ἀνεξαρετήτως τῆς πρωτοφανοῦς αὐτῆς ἀσεβείας, εὐδοκιοῦμεν τοὺς πάντας καὶ δὴ τὰ ἐν Ἀμερικῇ τέκνα τῆς Ὁρθοδοξίας νὰ προσέξουν, ὅπως μὴ παγιδευθῶν ἀπὸ τὸν ἀσεβῆ αὐτὸν κληρικόν.

ΠΗΓΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Ὅλα τὰ ὀρθόδοξα βιβλία θὰ τὰ βρῆτε εἰς τὴν «Πηγὴν Ὁρθοδόξου Βιβλίου» (Κάνιγγος 32—Ἀθῆναι.